

NO. 17

AGOSTO / SIERPIEŃ 2025

KULTURA | SZTUKA | HISTORIA | NAUKA | TRENDY | SIĘCI SPOŁECZNOŚCIOWE
CULTURA | ARTE | HISTORIA | CIENCIA | TENDENCIAS | REDES SOCIALES

VISTULARTE

CANTINFLAS

EL SÍMBOLO MEXICANO

SYMBOL MEKSYKU

CASA DE MADERA DE ALERCE

EN MEDIO DE LA NATURALEZA,
LA HISTORIA Y LA MÚSICA

DOM MODRZEWIOWY

W OTOCZENIU NATURY,
HISTORII I MUZYKI

MEET & SPEAK

LA COMUNIDAD MULTILINGÜE EN VARSOVIA

WIELOJĘZYZCZNA SPOŁECZNOŚĆ W WARSZAWIE

www.vistularte.pl

PORTADA STRONA TYTUŁOWA

Bajo el cálido sol de agosto y la magia del río Vístula, decenas de personas de diversas partes del mundo se reunieron el domingo 10 de agosto de 2025 en el barco Fischermann, para vivir una experiencia única: conversar en varios idiomas, disfrutar de ritmos latinos y compartir bailes al atardecer.

Pod ciepłym sierpniowym słońcem i w magicznej scenerii Wisły, w niedzielę 10 sierpnia 2025 roku, dziesiątki osób z różnych zakątków świata spotkały się na statku Fischermann, aby przeżyć wyjątkowe popołudnie: rozmawiać w wielu językach, cieszyć się latynoskimi rytmami i tańczyć do zachodu słońca.

CARTA EDITORIAL LIST REDAKCYJNY

Bienvenidos a la primera revista digital en español y polaco un proyecto creado con pasión, ideas frescas y una visión global desde Polonia para el mundo.

Nace un nuevo espacio de encuentro, de conocimiento y de inspiración. Aquí hablaremos de lo que nos mueve, nos conecta y nos transforma: salud, ciencia, tecnología, arte, redes sociales, cultura y mucho más.

Esta revista es un puente entre lenguajes, culturas y maneras de ver el mundo. Queremos crear comunidad, compartir información de valor y abrir conversaciones que trasciendan fronteras.

¡Gracias por ser parte de este inicio!

La primera revista digital desde Polonia escrita en polaco y español. ¡Esto recién comienza!

Con cariño,
J. Walle

Witamy w pierwszym cyfrowym magazynie w języku hiszpańskim i polskim, projekcie stworzonym z pasją, świeżymi pomysłami i globalną wizją z Polski na świat.

Powstaje nowa przestrzeń spotkań, wiedzy i inspiracji. Będziemy tutaj mówić o tym, co nas porusza, łączy i zmienia: zdrowie, nauka, technologia, sztuka, media społecznościowe, kultura i wiele więcej.

Ten magazyn to most między językami, kulturami i sposobami postrzegania świata. Chcemy budować społeczność, dzielić się wartościową wiedzą i otwierać rozmowy, które przekraczają granice.

Dziękujemy, że jesteś częścią tego początku!

Pierwszy magazyn cyfrowy z Polski, napisany po polsku i po hiszpańsku. To dopiero początek!

Z serdecznymi pozdrowieniami,
J. Walle

El contenido no puede ser reproducido total o parcialmente sin citar la fuente y la liga a la página www.vistularte.pl

El contenido tiene fines informativos y de entretenimiento exclusivamente.

Las respuestas de entrevistas, contenido de los artículos particulares y los anuncios es responsabilidad exclusiva de los autores y los anunciantes y no refleja necesariamente el punto de vista de la revista **VISTULARTE** y **ALIVE TODAY FOUNDATION**.

El contenido de los anuncios publicitarios, así como el producto o servicio que ofrecen es responsabilidad exclusiva de cada anunciante.

(c) 2016-2025 ALIVE TODAY FOUNDATION.

Todos los derechos reservados.

¿Te interesa colaborar con nosotros?

Escríbenos un mensaje a vistularte@gmail.com

Zawartość nie może być powielana w całości lub w części bez podania źródła i linku do www.vistularte.pl

Zawartość służy wyłącznie celom informacyjnym i rozrywkowym.

*Odpowiedzi na wywiady, treść poszczególnych artykułów i reklam jest wyłączną odpowiedzialnością autorów i reklamodawców i niekoniecznie odzwierciedla poglądy magazynu **VISTULARTE** i **ALIVE TODAY FOUNDATION**. Za treść reklam, jak również za produkt lub usługę, które oferują, odpowiada wyłącznie reklamodawca.*

(c) 2016-2025 ALIVE TODAY FOUNDATION.

Wszelkie prawa zastrzeżone.

Chcesz z nami współpracować?

Wyślij nam wiadomość e-mail na adres vistularte@gmail.com

AGOSTO / SIERPIEŃ 2025

KULTURA | SZTUKA | HISTORIA | NAUKA | TRENDY | SIECI SPOŁECZNOŚCIOWE
CULTURA | ARTE | HISTORIA | CIENCIA | TENDENCIAS | REDES SOCIALES

VISTULARTE

Esta revista electrónica es una creación de la Fundación "Alive Today Foundation".

Ten e-magazyn jest dziełem Fundacji "Alive Today".

<http://www.alivetoday.org>

KRS **0000651571**

NIP **6762518425**

FUNDADOR "ALIVE TODAY FOUNDATION"
Y GESTION "VISTULARTE"

ZAŁOŻYCIEL FUNDACJI "ALIVE TODAY"
I ZARZĄDZANIE "VISTULARTE"

Juan Walle

REDACCIONES *ARTYKUŁY I REDAKCJA*

Weronika Bazydło

Anna Kraus

Beata Sylwestrzak

Aneta Dukaczewska

ARTE Y DISEÑO GRÁFICO

PROJEKT ARTYSTYCZNY I GRAFICZNY

Juan Walle

PUBLICIDAD REKLAMA

vistularte@gmail.com

FOTOGRAFÍAS *FOTOGRAFIE*

Juan Walle

Anna Kraus Weronika Bazydło

FOTOGRAFÍAS Y ANIMACIONES

FOTOGRAFIE I ANIMACJE

90% de nuestras fotografías y animaciones son realizadas con Inteligencia artificial (AI), así que los derechos son propiedad de Alive Today Foundation, en caso de lo contrario se dará el reconocimiento al fotógrafo.

90% naszych fotografii i animacji powstaje przy użyciu sztucznej inteligencji (AI), dlatego prawa autorskie należą do fundacji Alive Today Foundation; w przeciwnym wypadku, autorstwo zostanie przypisane fotografowi.

ÍNDICE INDEKS

MUJERES RURALES

LAS MUJERES EN FOCO

KOBIETY ZE WSI

ROLNICZKI W OBIĘKTYWIE

6

CAFÉ
MACONDO
REPORTAŻE Z KOLUMBII
MACIEJ WESOŁOWSKI

CAFÉ MACONDO

CRÓNICAS DE COLOMBIA

REPORTAŻE Z KOLUMBII

14

18

MEET & SPEAK

LA COMUNIDAD MULTILINGÜE EN VARSOVIA

WIELOJĘZyczna SPOŁECZNOŚĆ W WARSZAWIE

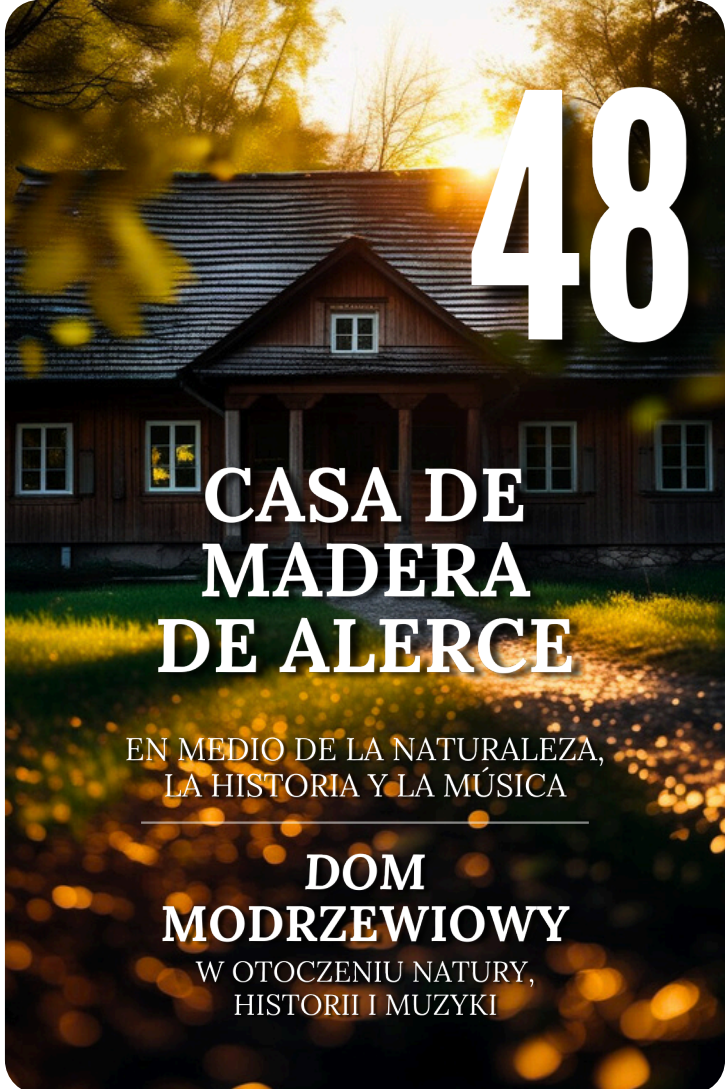

32

CANTINFLAS

EL SÍMBOLO MEXICANO

SYMBOL MEKSYKU

48

CASA DE MADERA DE ALERCE

EN MEDIO DE LA NATURALEZA,
LA HISTORIA Y LA MÚSICA

DOM
MODRZEWIOWY

W OTOCZENIU NATURY,
HISTORII I MUZYKI

42

MATRIOSKAS

MARTA CARNICERO HERNANZ

MATRIOSZKI

MARTA CARNICERO HERNANZ

MUJERES RURALES

LAS MUJERES EN FOCO

KOBIETY ZE WSI

ROLNICZKI W OBIEKTYWIE

En agosto tenemos la nueva Vitrina Cultural de la Embajada de México. La exhibición, preparada en colaboración con la Secretaría de Agricultura y Desarrollo Rural de México, muestra una serie fotográfica llamada "Mujeres rurales".

El fotógrafo mexicano Juan Pablo Zamora nos lleva al México rural, el México rural de las mujeres. A través de 29 fotografías, encontramos sus rostros, sus manos, su labor y su dedicación.

W sierpniu Ambasady Meksyku zaprasza na nową Witrynę Kulturalną. Wystawa przygotowana we współpracy z Sekretariatem Rolnictwa i Rozwoju Wsi Meksyku prezentuje serię fotograficzną zatytułowaną „Kobiety ze wsi”.

Meksykański fotograf Juan Pablo Zamora zabiera nas na meksykańską wieś, wieś kobiet. Dzięki 29 fotografiom możemy przyrzeć się ich twarzom, dłoniom, pracy i oddaniu.

Jedną z bohaterek zdjęć jest Viviana. Razem z rodziną sprzedaje ogórki w Toluca i Querétaro. Mówi:

„Lubię podejmować nowe inicjatywy, jestem ambitna jeśli chodzi o pracę i rozwój. Bycie jednocześnie gospodynią domową i producentką jest trudne, ale piękne. Nie możemy już polegać wyłącznie na utrzymaniu przez mężczyznę, musimy pracować na równi. Posiadanie własnej pracy to coś wspaniałego. Kiedy widzę rezultaty, bardzo mnie to ekscytuje i chcę iść dalej, aby było to opłacalne. Chcę mieć tę szklarnię z ogórkami i kolejną z pomidorami, by móc dostarczać dwa produkty jednocześnie”.

Una de las mujeres fotografiadas es Viviana. Junto con su familia, vende sus pepinos en Toluca y Querétaro. Ella dice:

«Me gusta emprender, soy ambiciosa del trabajo y del crecer. Ser ama de casa y productora a la vez es difícil, pero es bonito. Ya no podemos depender del sustento del hombre de la casa, tenemos que trabajar a la par. Que tengas un propio trabajo es magnífico. Al ver los resultados me emociona mucho y pretendo ir a más, que valga la pena; que tenga esta nave con pepino y tener otra con jitomate para poder llevar dos productos a la vez.»

Otras protagonistas de esta serie se dedican a la reproducción de borregos, a sembrar maíz y frijol, cultivar el amaranto, a la producción de ovinos para su lana, y a deshierbar la milpa de maíz y calabaza, entre otras labores. Podemos conocer más sobre estas mujeres en la proyección en la pantalla junto a la exposición.

Uno de los elementos que más fascinan a Zamora son las manos de las mujeres. Las manos trabajan, cultivan, producen, siembran. Son tanto delicadas como fuertes. El fotógrafo nos acerca manos con cempasúchitl, maíz, fertilizante y amaranto; manos que sostienen un elote.

Podemos detenernos un momento a reflexionar: esas manos nos traen lo que nos alimenta, lo que nos da vida. Así, cada fotografía se vuelve un homenaje.

Inne kobiety uchwycone w tej serii zajmują się hodowlą owiec, uprawą kukurydzy i fasoli, amarantusa, produkcją wełny oraz pielieniem pól z kukurydzą i dynią, wśród wielu innych prac. Więcej o ich historii można dowiedzieć się z prezentacji wideo, wyświetlanej obok wystawy.

Zamorę ewidentnie fascynują kobiece dłonie. Dłonie, które pracują, uprawiają, sieją, tworzą. Są jednocześnie delikatne i silne. Fotograf pokazuje nam dłonie z aksamitkami, kukurydzą, nawozem i amarantusem; dłonie trzymające kolbę kukurydzy.

Możemy zatrzymać się na chwilę i zastanowić: to właśnie te dłonie nas karmią, dają nam życie. W ten sposób każda fotografia staje się hołdem.

María Luisa, która uprawia agawę, opowiada:

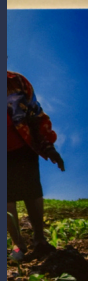
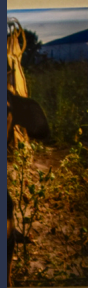

„Kiedyś bycie kobietą oznaczało: nie wychodź z kuchni, nie zbliżaj się do agawy, nie ścinaj jęczmienia. Byłyśmy wtedy „kobietami kobiecymi”, nie pozwalano nam robić wielu rzeczy. Dziś mam większą wiedzę, otworzyłam się na wiele spraw: wiem, jak się młóci, jak ścina się trawę, znam właściwości agawy. My, kobiety, produkujemy, pracujemy i dajemy z siebie wszystko przez cały dzień, od piątej rano do dziewiątej czy dziesiątej wieczorem, a potem jeszcze myjemy naczynia. Niech wieś się nie zatrzyma, bo z niej żyją wszyscy Meksykanie”.

María Luisa, que cultiva maguey, nos explica:

«La mujer antes era decir: no salgas de la cocina, no te arrimes a un maguey, no cortes cebada. Antes nosotras éramos "mujeres femeninas", no nos dejaban hacer cosas. Hoy tengo más conocimientos, me he abierto a muchas cosas: conocer como se trilla, como se tumba zacate, las cualidades del maguey. Nosotras de mujeres producimos, trabajamos y le echamos todo el santo día, desde las 5 de la mañana, hasta las 9 o 10 de la noche, todavía estamos lavando trastes. Que no se detenga el campo, por que del campo vivimos todos los mexicanos.»

Las mujeres aparecen retratadas no solo con plantas o ganado, sino también con sus pequeñas, hijas, nietas. La cultura rural, cultura trabajadora, cultura de campo, se hereda de generación en generación. Sus vidas giran en torno al campo, la producción y la familia.

María Flor dice:

«Ser ama de casa y trabajar en el campo es doble jornada de trabajo, llegamos aquí por las mañanas y regresamos al hogar a estar con los hijos, a dar de comer, preparar comida y atender las labores de la casa. Mis familiares me decían que el campo no produce suficiente para llevar un sostén económico, pero si se puede. Sembramos para consumo.»

Kobiety na zdjęciach są ukazane nie tylko z roślinami czy zwierzętami, ale także ze swoimi małymi dziećmi, córkami i wnuczkami. Kultura wiejska, kultura pracy, kultura pola przekazywane są z pokolenia na pokolenie. Ich życie kręci się wokół ziemi, uprawy i rodziny.

María Flor mówi:

„Bycie gospodynią domową i praca na polu to podwójny dzień pracy. Przyjeżdżamy tu rano, a wieczorem wracamy do domu, by być z dziećmi, nakarmić je, przygotować posiłki i zająć się obowiązkami domowymi. Moi bliscy mówili mi, że uprawa roli nie zapewnia wystarczających dochodów, by utrzymać rodzinę, ale da się to zrobić. Uprawiamy rośliny na własne potrzeby.”

¿Te imaginas qué sería el campo sin mujeres?

Fue la pregunta-semilla lanzada alguna vez por nuestra madre en medio de milpas, mezquites y pirules, a propósito de las anécdotas del trabajo de la abuela.

Esa pregunta formulada ronda en la cabeza: Un campo sin sus mujeres, sin la vida que dan los alimentos que dependen de sus manos, sin frutos, ni ornato.

Y es que ellas representan en el mundo el 43 % de la mano de obra agrícola, según datos de la FAO, mientras que en México 13.9 millones de mujeres viven en localidades rurales, 21.1 por ciento del padrón del INEGI, de ellas 938 mil trabajan en este sector.

Pero el desempeño de la mujer en la vida agrícola va más allá de las cifras, aparte de dar vida como madres, dan la vida por obtener día a día los productos que nos nutren, desde que nacemos hasta que morimos, los frutos que ellas producen están presentes, siendo pues la encarnación misma del campo.

Sin embargo, esta actividad fundamental es marcada por profundas desigualdades, ocasionadas entre otras, por la migración masculina a las ciudades, y recientemente por la pandemia del Covid 19.

Las tareas de las mujeres han aumentado considerablemente, y pese a ser el sustento de gran número de hogares rurales, no tienen los mismos derechos que los hombres, aun sean quienes laboren las tierras, no son propietarias de estas, siendo una limitante para la obtención de recursos que significarían una vida mejor.

Esta no es una serie de 29 imágenes, son solo algunos momentos obsequiados por sus retratadas: Inés, Norma Angélica, Reynalda, Cristina, Alma Delia, Salomé, María Luisa, Viviana, Luciana, María Flor, Jennifer, Clara, María de Lourdes y Carmen, mujeres rurales que a diario siembran su esfuerzo en el campo, desde la madrugada hasta el anochecer.

Sin esta muestra como homenaje a ellas, y de paso, por qué no, el fruto-requisito a nuestra madre, que nos enseñó a mirar el campo y la vida de una manera distinta, no se puede imaginar siquiera como viviríamos sin esos alimentos, sería como una vida sin corazón, sin alma.

Życie na wsi i praca w polu to codzienny trud. Ale twarze sfotografowanych kobiet promieniają radością i dumą. Jak mówi jedna z nich:

„Chciałabym, żebyście poczuli to, co czuję w sercu, kiedy mówię, że jestem rolniczką. Ogarnia mnie duma. Gdyby ktoś ukląkł przed ziemią i poczuł wibracje czegoś, co jest częścią nas – bo pochodzimy z ziemi, tak jak i nasze pożywienie – wtedy potrafilibyśmy docenić zarówno ziemię, jak i człowieka, który dla niej pracuje”.

La vida rural y el trabajo en el campo son exigentes. Pero tanta alegría y orgullo se iluminan en los rostros de las mujeres fotografiadas. En palabras de una de ellas:

«Yo quisiera que ustedes sintieran lo que siento en mi corazón al decir que soy campesina, es un orgullo que me invade. Si alguien se hincara ante la tierra y sintiera la vibración de algo que es parte de nosotros, que venimos de la tierra, y nuestros alimentos también vienen de ahí; entonces valdremos tanto a la tierra, como a la persona que trabaja para ella.»

¿Czy potrafisz sobie wyobrazić, jak wyglądałoby życie na wsi bez kobiet?

Było to pytanie całkiem rzadkie kiedyś przez naszą matkę pośród pól kukurydzy, drzew meksykańskich i pieprzowych nawiązujące do anegdot dotyczących pracy babci.

To pytanie ciągle krąży w myślach: wiesz bez swoich kobiet, bez życia, które dają plony rodzaje się z ich rąk, bez owoców ani piękna.

Przecież to właśnie one stanowią 43% siły roboczej w rolnictwie na świecie – według danych FAO. Tymczasem w Meksyku 13,9 miliona kobiet mieszka na obszarach wiejskich, co stanowi 21,1% całej ludności według danych INEGI, spośród nich 938 tys. pracuje w sektorze rolnym.

Jednak rola kobiet w życiu rolniczym wykracza poza cyfry. Oprócz tego, że dają życie jako matki, poświęcają się codziennej pracy, aby zapewnić nam pożywienie. Od narodzin aż do śmierci, owoce ich pracy są obecne w naszym życiu, stanowiąc ucieleśnienie samego rolnictwa.

Jednocześnie ta podstawowa działalność charakteryzuje się głębokimi nierównościami spowodowanymi między innymi migracją mężczyzn do miast, a ostatnio także pandemią Covid-19.

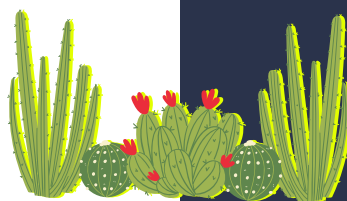
Żadania kobiet znacznie się zwiększyły i pomimo tego, że są one źródłem utrzymania wielu gospodarstw wiejskich, nie mają takich samych praw jak mężczyźni. Nawet jeśli to one uprawiają ziemię, nie są jej właścicielkami, co ogranicza dostęp do zasobów, które zapewniłyby im lepsze życie.

To nie jest seria 29 zdjęć – to tylko kilka chwil postawionych przez kobiety, które na nich widnieją: Inés, Norma Angélica, Reynalda, Cristina, Alma Delia, Salomé, María Luisa, Viviana, Luciana, María Flor, Jennifer, Clara, María de Lourdes i Carmen, kobiety z obszarów wiejskich, które codziennie wkładają swój wysiłek w pracę na roli – od świtu aż po zmierzch.

Niech ta wystawa będzie hołdem dla nich, a przy okazji, dlaczego nie, owocem i odpowiedzią dla naszej matki, która nauczyła nas patrzeć na wies i życie w inny sposób: nie można sobie wyobrazić, jak zylbyśmy bez tych produktów spożywczych, byłoby to jak życie bez serca, bez duszy.

La exposición está abierta al público todo el mes de agosto en la planta baja de Atlas Tower. Vale la pena quedarse un momento frente a las fotografías y conocer a estas mujeres increíbles: fuertes, sabias y cariñosas. Podemos preguntarnos: ¿las mujeres de la tierra, tan lejos, son tan distintas de nosotras? ¿O podemos encontrar semejanzas? Descúbrelo en la exposición.

Autoría y fotos: **Weronika Bazydło**

Wystawę można oglądać przez cały sierpień na parterze Atlas Tower. Warto zatrzymać się na chwilę przed zdjęciami i poznać te niezwykle kobiety: silne, mądre i czułe. Możemy zadać sobie pytanie: czy kobiety z tamtej ziemi, tak dalekiej, są naprawdę tak różne od nas? A może więcej nas łączy, niż dzieli? Przekonaj się na wystawie.

Tekst i zdjęcia: **Weronika Bazydło**

CAFÉ
MACONDO
REPORTAŻE Z KOLUMBII
MACIEJ WESOŁOWSKI

CAFÉ MACONDO

CRÓNICAS DE COLOMBIA

REPORTAŻE Z KOLUMBII

El año 2016 fue decisivo en la historia de Colombia. La guerrilla comunista FARC (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia) entregó las armas tras cuatro años de negociaciones. Los guerrilleros recibieron amnistía y la posibilidad de reintegrarse en la sociedad colombiana.

Precisamente en ese memorable año, el reportero polaco Maciej Wesołowski visitó Colombia, y su viaje dio lugar a unos reportajes conmovedores y reflexivos, titulados *Café Macondo*.

Rok 2016 był przełomowy w historii Kolumbii. Komunistyczna partyzantka FARC (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia) po czterech latach negocjacji złożyła broń. Partyzanci otrzymali amnestię i możliwość reintegracji z kolumbijskim społeczeństwem.

*Właśnie w tym pamiętnym roku Kolumbię odwiedził polski reporter, Maciej Wesołowski, a jego podróż zaowocowała wzruszającymi i skłaniającymi do refleksji reportażami pt. *Café Macondo*.*

La base de los reportajes no son solo libros y artículos de prensa contemporáneos, sino, sobre todo, conversaciones con testigos de los acontecimientos, es decir, con participantes en la dolorosa guerra civil que se libró durante décadas en Colombia.

Bazę dla reportaży stanowią nie tylko współczesne książki i artykuły prasowe ale przede wszystkim rozmowy ze świadkami wydarzeń, czyli uczestnikami bolesnej wojny domowej, która przez kilkadziesiąt lat toczyła się w Kolumbii.

El talento periodístico de Wesołowski hace que, como lectores, participemos casi de primera mano en las acciones guerrilleras y en la vida en el campamento, así como en el dramático ataque a la embajada de la República Dominicana en Bogotá.

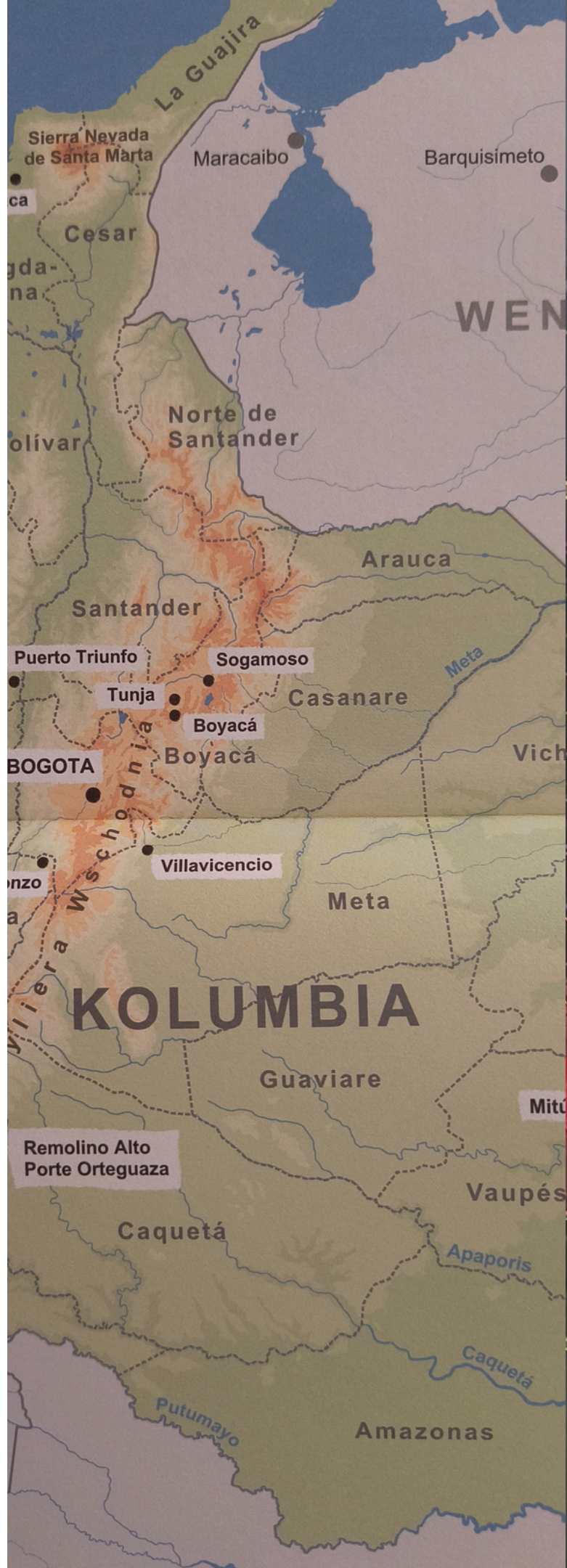
Wesołowski mantiene la objetividad al mostrar que el bando gubernamental también cometió crímenes contra personas sospechosas de colaborar con los guerrilleros. Da voz a las viudas y a los hijos de personas injustamente detenidas.

El autor también analiza el problema del tráfico de cocaína y se enfrenta a la leyenda de Pablo Escobar.

Talent reporterski Wesołowskiego sprawia, że jako czytelnicy prawie naocznie uczestniczymy w partyzanckich akcjach i obozowym życiu, a także w dramatycznym ataku na ambasadę Dominikany w Bogocie.

Wesołowski zachowuje obiektywizm, pokazując, że strona rządowa także dopuszczała się zbrodni wobec podejrzanych o współpracę z partyzantami. Oddaje głos wdowom i dzieciom osób niesłusznie aresztowanych.

Autor analizuje także problem handlu kokainą i mierzy się z legendą Pabla Escobara.

Descubrimos que la novela sobre drogas es una parte importante de la literatura colombiana desde los años setenta del siglo XX. Esto explica por qué Pablo Escobar es hoy protagonista de libros, películas y series, y por qué la gente pinta murales y estampa camisetas con su imagen.

También podemos explicar de dónde proviene el título del reportaje. El autor visitó, en la ciudad de Cali, una cafetería llamada *Café Macondo*. Su nombre hace referencia al pueblo de Macondo, escenario de la novela de Gabriel García Márquez *Cien años de soledad*.

Dowiadujemy się, że powieść narkotykowa to ważny odłam literatury kolumbijskiej od lat 70. dwudziestego wieku. To wyjaśnia dlaczego obecnie Pablo Escobar jest bohaterem książek, filmów i seriali, i dlaczego ludzie wykonują murale i koszulki z jego podobizną...

Wyjaśnijmy jeszcze skąd wziął się tytuł reportażu. Otóż autor odwiedził w mieście Cali kawiarnię o nazwie Café Macondo. Jej nazwa nawiązuje zaś do wioski Macondo, w której rozgrywa się akcja powieści Gabriela Garcii Marqueza "Sto lat samotności".

En resumen, el libro de Wesołowski no es solo una lectura obligatoria para quienes se interesan por la historia de Colombia. Es un reportaje para todos aquellos que viven en una sociedad polarizada, ya que muestra cómo se desencadena la espiral de violencia y cómo esta afecta la vida del ciudadano de a pie.

Podsumowując, książka Wesołowskiego to nie tylko pozycja obowiązkowa dla osób interesujących się historią Kolumbii. To reportaż dla wszystkich, którzy żyją w spolaryzowanym społeczeństwie, ponieważ pokazuje, w jaki sposób spirala przemocy rozkręca się i oddziałuje na życie zwykłego człowieka.

MEET & SPEAK

LA COMUNIDAD MULTILINGÜE EN VARSOVIA

WIELOJĘZYZCZNA SPOŁECZNOŚĆ W WARSZAWIE

Un barco, decenas de idiomas y ritmos latinos: así fue 'Meet & Speak & Dance Warsaw

Bajo el cálido sol de agosto y la magia del río Vístula, decenas de personas de diversas partes del mundo se reunieron el domingo 10 de agosto de 2025 en el barco Fischermann, para vivir una experiencia única: conversar en varios idiomas, disfrutar de ritmos latinos y compartir bailes al atardecer.

Un encuentro multicultural con salsa, bachata, merengue y mucho más, organizado por Meet & Speak – Warsaw Language Exchange.

Statek, dziesiątki języków i latynoskie rytmy: tak wyglądało 'Meet & Speak & Dance Warsaw

Pod ciepłym sierpniowym słońcem i w magicznej scenerii Wisły, w niedzielę 10 sierpnia 2025 roku, dziesiątki osób z różnych zakątków świata spotkały się na statku Fischermann, aby przeżyć wyjątkowe popołudnie: rozmawiać w wielu językach, cieszyć się latynoskimi rytmami i tańczyć do zachodu słońca.

Było to spotkanie wielokulturowe z salsa, bachatą, merengue i wieloma innymi stylami, zorganizowane przez Meet & Speak – Warsaw Language Exchange.

Kontekst i organizacja

Wydarzenie zostało zorganizowane przez Meet & Speak – Warsaw Language Exchange, inicjatywę łączącą wymianę językową z działaniami kulturalnymi i społecznymi.

Spotkanie odbyło się na statku Fischermann, zacumowanym w strefie Wieczór nad Wisłą, idealnej lokalizacji z panoramicznym widokiem na Warszawę, zachodem słońca i kojącym szumem wody.

Contexto y Organización

El evento fue organizado por Meet & Speak – Warsaw Language Exchange, una iniciativa que fusiona el intercambio lingüístico con actividades culturales y sociales.

La cita tuvo lugar en el barco Fischermann, atracado en la zona denominada Wieczór nad Wisłą, un escenario ideal sobre el río, con vistas panorámicas de Varsovia, puesta de sol y el relajante sonido del agua

Desarrollo del Evento

Se habilitaron mesas por idioma y cultura, con la intención de facilitar conversaciones en inglés entre participantes de distintas nacionalidades.

Clase de baile gratuita impartida por la profesional Aleksandra "Bailarina" Żywczewska, seguida de una fiesta con ritmos latinos: salsa, bachata, merengue, así como pop y disco en la cubierta inferior del barco

Przebieg wydarzenia

Przygotowano stoły tematyczne dla różnych języków i kultur, aby ułatwić rozmowy po angielsku między uczestnikami z różnych krajów.

Bezpłatna lekcja tańca prowadzona przez profesjonalną instruktorkę Aleksandrę „Bailarinę” Żywczewską, a następnie impreza z latynoskimi rytmami: salsa, bachata, merengue, a także pop i disco na dolnym pokładzie statku.

SALE

ART &
STYLE

KTRINES®

www.ktrines.com

Doświadczenie uczestnika

Wyobraź sobie: powiew wiatru znad rzeki, niebo barwiące się na pomarańczowo przy zachodzie słońca, a statek zamieniony w tętniące życiem, wielokulturowe centrum spotkań. Śmiechy, rozmowy w różnych językach i kroki taneczne splatające się w jedną, gorącą atmosferę.

Choć nie udało się znaleźć bezpośrednich opinii uczestników, w mediach społecznościowych wielokrotnie podkreślano, że była to „najbardziej oryginalna impreza lata”, pełna zabawy i niezapomnianych wrażeń.

Experiencia del Participante

Imaginen esto: la brisa del río, el cielo teñido de naranja al atardecer, una embarcación convertida en un espacio de encuentro cultural vibrante. Las risas, los intercambios en múltiples idiomas y los pasos de baile que se entremezclaban generaban una atmósfera cálida y dinámica.

Las publicaciones promocionales en redes sociales recalcan que era el "evento más original del verano", lleno de diversión y una experiencia inolvidable

Significado Cultural y Social

“Meet & Speak & Dance Warsaw” no fue solo una fiesta sobre el agua; fue una plataforma que rompió barreras lingüísticas y promovió la inclusión cultural. Al reunir a personas de diferentes países, idiomas y generaciones en un entorno festivo, el evento consolidó Varsovia como un crisol de culturas y creatividad.

En una ciudad tan multicultural como Varsovia, combinar el intercambio lingüístico con la danza latina en un entorno tan original como un barco sobre el río refuerza la identidad cosmopolita y acogedora de la capital polaca.

Znaczenie kulturowe i społeczne

„Meet & Speak & Dance Warsaw” to nie tylko zabawa na wodzie; to platforma przełamująca bariery językowe i promująca integrację kulturową. Łącząc ludzi z różnych krajów, języków i pokoleń w radosnym, otwartym otoczeniu, wydarzenie umocniło wizerunek Warszawy jako miasta kreatywnego i otwartego na świat.

W tak wielokulturowej stolicy jak Warszawa połączenie wymiany językowej z tańcem latynoskim w tak oryginalnej scenerii, jaką jest statek na Wiśle, wzmacnia wizerunek miasta jako kosmopolitycznego i gościnnego.

Conclusión

Entre la puesta de sol, el murmullo de las aguas de la Vístula y el ritmo contagioso del latino, "Meet & Speak & Dance Warsaw" fue una experiencia transformadora. No solo ofreció herramientas para practicar idiomas, sino también un espacio para conectar y celebrar juntos.

Autoría y fotos: **Walle**

Podsumowanie

Między zachodem słońca, szumem wód Wisły a porywającymi rytmami latynoskiej muzyki, „Meet & Speak & Dance Warsaw” okazało się wydarzeniem, które zapada w pamięć. Dawało nie tylko okazję do ćwiczenia języków, ale i przestrzeń do nawiązywania relacji oraz wspólnego świętowania.

Tekst i zdjęcia: **Walle**

SALE

ART & STYLE

KTRINES®

www.ktrines.com

A close-up portrait of a man with dark, curly hair and a mustache, wearing a light-colored sombrero and a red bandana around his neck. He is looking directly at the camera with a slight smile, and his hands are clasped in front of him.

CANTINFLAS

EL SÍMBOLO MEXICANO

SYMBOL MEKSYKU

Cuando era niña, estaba enamorada del cine mágico y viejo. Crecí mirando los clásicos de Hollywood, con estrellas como Gene Kelly y Frank Sinatra. Me encantaron. Una de las películas que me hipnotizó fue *La vuelta al mundo en ochenta días* (1956). Me acuerdo de ver las aventuras de Phileas Fogg viajando por el mundo con su sirviente y, en realidad, compañero leal Passepartout. Recuerdo todas las emociones que la peli evocó en mí. Para una niña fascinada con el cine, era una obra mágica que me despertó las ganas de viajar por el mundo como los protagonistas.

Kiedy byłam dzieckiem, byłam zakochana w magii starego kinie. Wychowałam się na hollywoodzkich klasykach zachwycając się aktorami takimi jak Gene Kelly czy Frank Sinatra. Byłam zauroczona. Jednym z filmów, który mnie oczarował, był W 80 dni dookoła świata (1956). Pamiętam, jak oglądałam przygody Phileasa Fogg podróżującego po świecie z jego służącym, choć tak naprawdę wiernym towarzyszem Passepartout. Wciąż żywe są we mnie emocje, jakie wywołał ten film. Dla dziewczynki zafascynowanej kinem była to magiczna opowieść, która rozbudziła we mnie pragnienie, by podróżować po świecie tak jak bohaterowie.

Uno de los personajes que recuerdo como si fuera ayer es Passepartout, interpretado por el actor mexicano **Mario Moreno**. No fue simplemente un actor de México. Fue, y aún es, la figura más conocida para todos los mexicanos: **Cantinflas**. Llamado el “Charlie Chaplin mexicano”, Cantinflas fue un actor de comedia que creó su propio y único estilo, inspirando a generaciones de comediantes por décadas.

*Jedną z postaci, które zapadły mi głęboko w pamięć jest Passepartout, w którego wcielił się meksykański aktor **Mario Moreno**. Nie był on po prostu aktorem z Meksyku. Był i wciąż jest najbardziej rozpoznawalną postacią dla wszystkich Meksykanów: **Cantinflasem**. Nazywany „meksykańskim Charliem Chaplinem”, Cantinflas był aktorem komediowym, który stworzył własny, niepowtarzalny styl, inspirując pokolenia komików przez dziesięciolecia.*

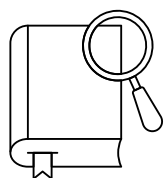
Nacido en 1911 en Ciudad de México, fue un ejemplo de la historia verdadera de "mendigo a millonario". Su historia se cuenta en la película mexicana *Cantinflas* (2014). El actor español Óscar Jaenada se transforma en Cantinflas de una manera increíble: desde su apariencia hasta la forma de hablar y actuar. Creemos que es Cantinflas. A pesar de la polémica por que Moreno/Cantinflas fuera interpretado por un actor español, Óscar Jaenada ganó el Premio Platino 2015 a la Mejor Interpretación Masculina y obtuvo una nominación al Premio Ariel al Mejor Actor.

Urodzony w 1911 roku w Mieście Meksyk, był przykładem prawdziwej historii „od zera do milionera”. Jego losy opowiedziano w meksykańskim filmie Cantinflas (2014). Hiszpański aktor Óscar Jaenada w niesamowity sposób wciela się w Cantinflasa zmieniając swój wygląd, sposób mówienia i gestykulację. Wierzimy, że to prawdziwy Cantinflas. Pomimo kontrowersji, że Moreno/Cantinflasa zagrał aktor hiszpański, Jaenada zdobył Platynową Nagrodę 2015 za najlepszą rolę męską oraz otrzymał nominację do nagrody Ariel dla najlepszego aktora.

La trama sigue el inicio de su carrera hasta el papel en La vuelta al mundo en ochenta días. Encontramos al joven Mario Moreno, apenas con una maleta, buscando su primer trabajo y dando sus primeros pasos en el teatro callejero y la comedia. Mario desarrolla su alter ego, que ahora es un símbolo de la cultura mexicana. Tanto su personaje como su nombre son emblemáticos. La RAE incorporó la palabra **cantinflear**, que significa:

“hablar o actuar de forma disparatada e incongruente y sin decir nada con sustancia.”

La película de 2014 presenta el momento en que el joven y nervioso Moreno recibe su nombre durante una actuación, cuando en el escenario no puede concentrarse en su papel. Y justo en ese momento, Cantinflas cobra vida ante nuestros ojos.

*Fabula filmu ukazuje początki jego kariery aż po rolę w W 80 dni dookoła świata. Poznajemy młodego Mario Moreno, z jedną walizką w ręku, szukającego pracy i stawiającego pierwsze kroki w komediowym teatrze ulicznym. Mario przetwarza się w swoje alter ego Cantinflasa, który dziś jest symbolem kultury meksykańskiej. Zarówno jego postać, jak i imię stały się ikoniczne. RAE (Hiszpańska Akademia Królewska) włączyła do słownika czasownik **cantinflear**, które oznacza:*

„mówić lub działać w sposób absurdalny i niespójny, nie przekazując niczego istotnego.”

To idealnie podsumowuje osobowość i grę Cantinflasa. W filmie z 2014 roku widzimy moment, w którym młody, zdenerwowany Moreno otrzymuje swoje sceniczne imię podczas występu, kiedy na scenie nie potrafi skupić się na swojej roli. I właśnie w tej chwili Cantinflas ożywa na naszych oczach.

Cantinflas tuvo muchas ganas y determinación para actuar, hacer comedia, crear un espectáculo divertido y chistoso, hacer reír a la gente. Enojó a sus guionistas muchas veces con su tendencia a improvisar y cambiar los diálogos durante un rodaje. Siempre espontáneo y confiado en que podía mejorar su papel. La película también muestra su vida personal y su matrimonio con Valentina Ivanova. Curiosamente, descubrimos que el matrimonio incluyó tres personas: Valentina, Mario y Cantinflas. Fue un tema de discordia que él no pudo separar su vida personal de su alter ego. Cantinflas nos hizo reír, y al mismo tiempo hizo a Valentina llorar.

Cantinflas miał ogromną determinację, by grać, robić komedię, tworzyć zabawne i dowcipne przedstawienia, rozśmieszać ludzi. Niejednokrotnie irytował swoich scenarzystów skłonnością do improwizacji i zmieniania dialogów w trakcie zdjęć. Zawsze spontaniczny, przekonany, że potrafi ulepszyć swoją rolę. Film pokazuje także jego życie osobiste i małżeństwo z Valentiną Ivanovą. Co ciekawe, okazuje się, że w tym małżeństwie były trzy osoby: Valentina, Mario i Cantinflas. Było to źródło konfliktów, gdyż nie potrafił oddzielić życia prywatnego od swojego scenicznego alter ego. Cantinflas z jednej strony rozśmieszał ludzi, a jednocześnie sprawiał, że Valentina płakała.

"LA VUELTA AL MUNDO EN 80 DÍAS" 1955

La película también sigue al productor Mike Todd, responsable de La vuelta al mundo en ochenta días. Gracias a su visión y determinación, creó una de las películas más exitosas de Hollywood. Todd, rechazado por muchos actores y productores, logró convencer a Cantinflas para actuar en la película. Cantinflas nos presentó una inolvidable interpretación de Passepartout, por la que ganó un Globo de Oro. Hoy en día, la película tiene su propio lugar en la historia del cine. Y aún es interesante, chistosa y encantadora.

Film przedstawia też producenta Mike'a Todda, odpowiedzialnego za W 80 dni dookoła świata. Dzięki swojej wizji i determinacji stworzył jeden z największych hitów Hollywood. Todd, odrzucany przez wielu aktorów i producentów, zdołał przekonać Cantinflasa do udziału w filmie. Cantinflas dał wtedy niezapomnianą kreację Passepartout, za którą zdobył Złoty Glob. Dziś film ma swoje stałe miejsce w historii kina. Wciąż jest ciekawy, zabawny i pełen uroku.

No hay comedia mexicana sin Cantinflas, y no hay cultura mexicana moderna sin su contribución. Su increíble personalidad quedó grabada en la mente de la niña que yo era, sin entender quién fue Cantinflas ni saber su importancia. Su talento brilló. Simplemente. La vuelta al mundo en ochenta días fue una parte de mi niñez y también de mi crecimiento como aficionada al cine. Décadas después, todavía recuerdo las escenas, la adrenalina y el entusiasmo por las aventuras y viajes lejanos. Y, sobre todo, recuerdo la sonrisa y el sentido de humor de Passepartout: imborrable y excepcional.

Nie ma meksykańskiej komedii bez Cantinflasa i nie ma współczesnej kultury meksykańskiej bez jego wkładu. Jego niezwykła osobowość zapisała się w pamięci małej mnie, choć nie rozumiałam jeszcze, kim był Cantinflas ani jak emblematyczną postacią był naprawdę. Jego talent świecił jasno i mówił sam za siebie. W 80 dni dookoła świata było częścią mojego dzieciństwa i mojego dojrzewania jako miłośniczki kina. Dekady później wciąż pamiętam sceny, czuję adrenalinę i ekscytację związaną z dalekimi podróżami i przygodami. A przede wszystkim pamiętam uśmiech i poczucie humoru Passepartout tak niezapomniane i wyjątkowe.

Por: **Weronika Bazydło**
Escenas de la película **Cantinflas (2014)**

Autorka: **Weronika Bazydło**
Kadry z filmu **Cantinflas (2014)**

SPEAK BUSINESS WITH CONFIDENCE

Book Your Free 20-Minute
Consultation Today.
Let's talk about your goals
and create a custom
learning plan.

MY SERVICES

- ✓ Expert C2-level teacher with years of professional coaching
- ✓ Fully online with flexible scheduling
- ✓ Real-world content from top publications
- ✓ Customized lessons for your industry and goals

LEARN MORE

AGNIESZKA@AGNIESZKAKUSMIERCZYK.COM
TELEPHONE: +48 600 286 541

SALE

ART & STYLE

KTRINES®

www.ktrines.com

MATRIOSKAS

MARTA CARNICERO HERNANZ

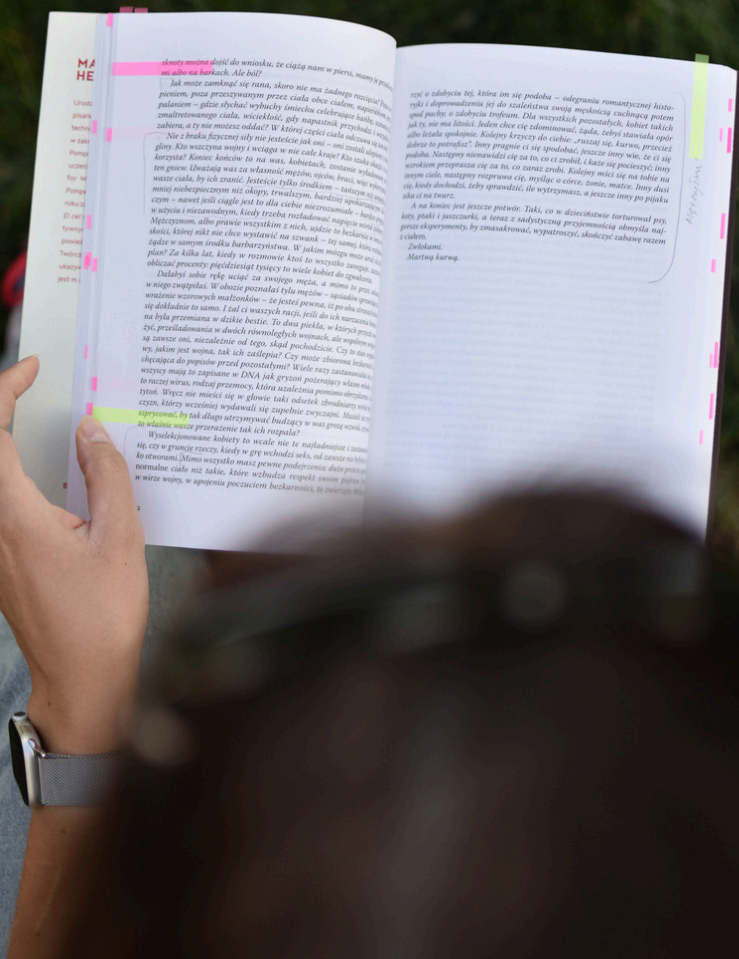
MATRIOSZKI

MARTA CARNICERO HERNANZ

„Matrioski” Marty Carnicero Hernanz to katalońska powieść, której nie da się po prostu przeczytać i odłożyć na półkę. Ona przenika do wnętrza, ogarnia całe ciało i umysł. Porusza emocje, uruchamia myśli. Potrafi boleć, przyciągać, odpychać, a jednocześnie w sposób trudny do wytłumaczenia - leczyć.

To opowieść o dwóch kobietach: Hanie i Sarze. Snuta dwugłosem, z narracją prowadzoną z niezwykle precyzją i wyczuciem. Hana, której ciało wzięte przemocą podczas wojny, rodzi dziecko i oddaje je lekarzowi przyjmującemu poród. Sara, jej córka, wychowana w Barcelonie, dopiero w wieku osiemnastu lat dowiaduje się, że jest adoptowana.

Ich drogi przecinają się na nowo, kiedy konieczność poinformowania potencjalnych dziedziczek choroby serca zmusza do konfrontacji z tym, co skrywane było przez lata.

Matrioskas, de la escritora catalana Marta Carnicero Hernanz, no es una novela para leer una sola vez y luego guardar. El libro te atrapa, penetra y consume todo el cuerpo y la mente. Evoca emociones y obliga a pensar. La historia duele, tira y afloja, y al mismo tiempo, inexplicablemente, cura.

Hana y Sara son las dos protagonistas. La historia se cuenta con dos voces, en una narrativa muy precisa y delicada. Durante la guerra, Hana es violada y, como resultado, da a luz a un bebé que decide dejar con un doctor. Su hija, Sara, crece en Barcelona y, al cumplir 18 años, descubre que fue adoptada.

Sus caminos se cruzan un día para informar a los miembros de la familia sobre un posible riesgo de una enfermedad cardíaca. Las mujeres no tienen otra opción que confrontar todo lo que ha estado oculto durante años.

Jednym z największych atutów „Matrioszek” jest konstrukcja narracji. Dwa przeplatające się głosy matki i córki niosą emocje, które uderzają z różną siłą, lecz zawsze trafiają w samo sedno. Autorka nie potrzebuje wielkich gestów ani dramatycznych zwrotów akcji. Buduje opowieść z ciszy, z niedopowiedzeń, z drobnych pęknięć w słowach i uczuciach. To właśnie tam, gdzie większość literatury milknie, ta książka mówi najmocniej.

Choć niewielka objętościowo, jest niezwykle gęsta emocjonalnie. Spędziłam z nią ponad dwa tygodnie, pozwalając każdemu zdaniu wybrzmieć w pełni. Zatrzymywałam się, aby poczuć jego ciężar, i wracałam, by jeszcze raz dotknąć słów, które poruszyły we mnie coś ukrytego, a jednocześnie niezwykle silnego.

I choć nie jestem ofiarą wojny, choć nie doświadczyłam adopcji, wiele z tego, co przeżywają bohaterki, odczuwałam niemal jak własne.

Czytając, coraz wyraźniej uświadamiałam sobie, jak niewiele wiemy o tym, co naprawdę dzieje się podczas wojny i jak głęboko jej czas wnika w przyszłość ludzi i rodzin. To książka, która otwiera oczy i pozostawia trwałe ślady.

Uno de los grandes aciertos de la obra es su forma narrativa: dos voces, la de la madre y la de la hija, que se entrelazan y transportan las emociones. Estas emociones tienen distintos niveles de intensidad, pero siempre aciertan de lleno. La autora no recurre a excesiva dramaturgia ni a giros forzados de la trama. Carnicero construye su historia desde el silencio, las omisiones y las fracturas en las palabras y en las emociones. El libro llega a lugares donde gran parte de la literatura permanece callada. Y llega con fuerza y estruendo.

Un libro tan breve, pero lleno de emociones. Pasé dos semanas en su compañía, dejando que cada frase vibrara en mi cabeza. Me detenía para sentir su peso y regresaba para tocar cada palabra de nuevo, cada una que removió algo escondido y poderoso dentro de mí.

Sin haber vivido la guerra ni la adopción, sentí todo lo que las protagonistas vivieron como si fueran mis propias experiencias.

La lectura me hizo darme cuenta de que sabemos muy poco sobre lo que ocurre durante una guerra y cómo afecta al futuro de las personas y sus familias. Este es un libro que abre los ojos de sus lectores y deja una huella duradera.

Szczególnie dotkliwe były opisy dotyczące mężczyzn. Nie tych z romantycznych historii, ale tych z codziennego życia. Ich dominacja. Obojętność. Agresja. Roszczeniowość. Są ukazani w sposób bolesny i prawdziwy. Mężczyźni nie są tu tłem. Są zagrożeniem. Złem. Które było, jest i będzie.

Najmocniej porusza sposób, w jaki ukazano los kobiet w czasie wojny. To mężczyźni ją wywołują, prowadzą i czerpią z niej korzyści, a to kobiety, choć nie są stroną konfliktu ponoszą największe straty. Doświadczają przemocy, upokorzeń, tracą dzieci i domy.

Losy przedstawionych bohaterów są brutalne, a zarazem pełne nadziei. Obserwujemy w nich piękną, choć trudną przemianę Sary: dojrzewanie do prawdy, osvajanie żalu, mozolne budowanie relacji z matką. (Matkami?)

La obra presenta retratos especialmente duros de los hombres: lejos de ser románticos, más bien comunes. Dominantes, indiferentes, agresivos, exigentes. La autora los muestra de una manera dolorosa y veraz. Los hombres no están en segundo plano: son el riesgo. Lo malo. Tanto del pasado como del futuro.

Los destinos de las mujeres durante la guerra me conmovieron profundamente. Los hombres inician la guerra, la dirigen y se benefician de ella. Pero las mujeres pierden más, sin formar parte directa del conflicto. Ellas sufren violencia, humillación, la pérdida de hijos y de hogares.

Los destinos de las protagonistas son brutales y, al mismo tiempo, llenos de esperanza. Observamos una hermosa, pero difícil, transformación de Sara: madura para recibir la verdad, aprende a manejar el arrepentimiento, y con esfuerzo construye una relación con su madre (¿o sus madres?).

A jednak obok tej przemiany toczy się historia Hany – na pierwszy rzut oka prostsza, lecz niosąca w sobie ciężar trudny do udźwignięcia. Trudno wyobrazić sobie ból, z jakim żyła i z którym musiała zmierzyć się w teraźniejszości. Nie wiem, która z ich historii była bardziej bolesna – matki czy córki.

To opowieść o miłości, która nie przychodzi łatwo, i o więzi, która nie jest dana od pierwszego oddechu. To również hołd dla siły kobiet: tych złamanych, ale niepokonanych. Wojowniczek i ofiar, które muszą współistnieć w jednym ciele.

Wejście w tę książkę nie jest proste. Na początku stoimy obok historii, obok bólu. Staramy się zachować dystans, a jednak nie potrafimy pozostać zewnątrz. „Matrioski” boją, lecz jest to ból potrzebny, oczyszczający, niosący znaczenie. Po zamknięciu książki czujemy, że już nie jesteśmy tacy sami; coś w nas pękło, a jednocześnie coś się narodziło.

Junto a esta transformación, Hana también cambia. Al principio, su historia parece más simple, pero también trae un enorme peso. No puedo imaginar vivir con el dolor que ella ha soportado y que enfrenta todavía hoy. No puedo decidir cuál historia duele más: la de la hija o la de la madre.

La novela habla del amor que no es fácil y de un vínculo que no nace desde el primer aliento. Es también un homenaje a la fuerza de las mujeres rotas, pero invencibles. Guerreras y víctimas que sobreviven en un mismo cuerpo.

Entrar en la historia no es sencillo. Al inicio, estamos junto al dolor, pero con cierta distancia. Sin embargo, no podemos quedarnos así mucho tiempo. Matrioskas nos ofrece un dolor necesario, purificador, con sentido. Al cerrar el libro, sentimos que ya no somos los mismos: algo se ha roto dentro, pero algo nuevo ha nacido.

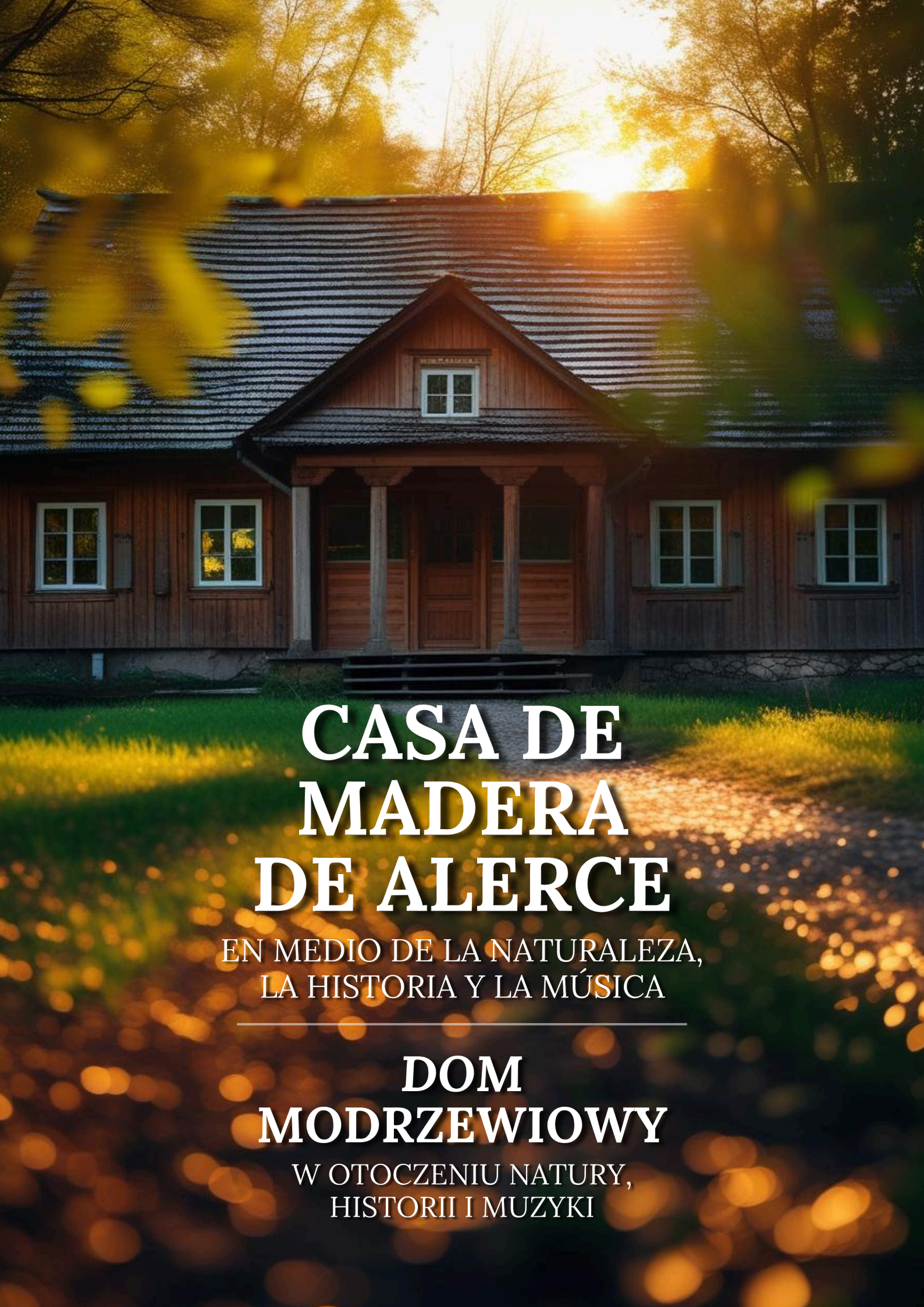
Escrito por/Autorka: **Aneta Dukaczewska**

Traducción y fotos/Tłumaczenie i zdjęcia:
Weronika Bazydło

REVISA NUESTROS NUMEROS ANTERIORES

SPRAWDŹ NASZE POPRZEDNIE WYDANIA

CASA DE MADERA DE ALERCE

EN MEDIO DE LA NATURALEZA,
LA HISTORIA Y LA MÚSICA

DOM
MODRZEWIOWY

W OTOCZENIU NATURY,
HISTORII I MUZYKI

Radziejowice es un lugar lleno de cultura e historia. Allí se encuentran, entre otros, la Corte de Madera de Alerce y las "Czworaki" (casas de sirvientes). Funciona allí la Casa de Trabajo Creativo, una institución gestionada por el ministerio de cultura y patrimonio nacional. Actualmente en este territorio tienen lugar diversos eventos artísticos, como conciertos y festivales de música.

Radziejowice to miejsce pełne kultury i historii. Znajduje się tam m.in. Dwór Modrzewiowy czy Czworaki. Funkcjonuje tam Dom Pracy Twórczej, czyli instytucja prowadzona przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego. Obecnie na tamtejszym terenie odbywają się różne wydarzenia artystyczne np. koncerty i festiwale muzyczne.

En el pueblo de Radziejowice, cerca de Varsovia en el voivodato de Mazovia, se hallan varias construcciones históricas y parques. Esta vez nos fijaremos en algunos de sus edificios, de los que, incluso durante un simple paseo, pueden llegarnos sonidos de música. Este espacio se utiliza, entre otras cosas, para la organización de cursos y conciertos.

We wsi Radziejowice pod Warszawą na Mazowszu mieszczą się różne historyczne budowle i parki. Tym razem przyjrzymy się niektórym z tamtejszych obiektów, z których nawet podczas zwykłego spaceru mogą dochodzić nas dźwięki muzyki. Przestrzeń ta bowiem jest wykorzystywana m.in. do organizowania kursów bądź koncertów.

Casa de madera

La Corte de Madera de Alerce fue probablemente construida en la primera mitad del siglo XIX. No aparece en un detallado dibujo panorámico del pueblo de 1820, lo que podría indicar su edificación posterior. En aquel entonces servía como edificio de la hacienda y residencia del administrador de la propiedad. Él debía gestionar numerosas actividades, ya que en esa época Radziejowice generaba ingresos gracias a la explotación agrícola: con molinos, una fragua, una fábrica de ladrillos y tabernas en arrendamiento.

En la década de 1930, la Corte de Madera de Alerce era llamada "Ossolineum", lo que podría indicar un vínculo con la familia Ossoliński, uno de los linajes magnates polacos.

Actualmente, este edificio funciona como un pequeño albergue y como espacio para encuentros musicales de cámara en un salón con piano.

Inmuebles residenciales

En el parque que rodea la Corte de Madera de Alerce hay también un sendero con manzanos procedentes de distintas partes de Polonia y Europa. Más adelante se encuentran los llamados "Czworaki", pequeños edificios que antiguamente formaban parte de la hacienda. Allí vivían los sirvientes que trabajaban en el palacio de Radziejowice.

Drewniany dom

Dwór Modrzewiowy został wybudowany prawdopodobnie w pierwszej połowie XIX wieku. Nie widać go na szczegółowym rysunku panoramy wsi z 1820, co może sugerować późniejsze powstanie tego obiektu. Służył on wówczas jako zabudowanie folwarczne i siedziba administratora majątku. Musiał on zarządzać licznymi przedsięwzięciami, gdyż w tamtej epoce Radziejowice przynosiły dochody dzięki gospodarstwu - z młynami, kuźnią, cegielnią i karczmami będącymi w dzierżawie.

W latach 30. XX wieku Dwór Modrzewiowy był nazywany „Ossolineum”, co może wskazywać na związek z rodziną Ossolińskich, czyli jeden z polskich rodów magnackich.

Obecnie budynek ten służy jako mały hotel oraz do kameralnych spotkań muzycznych w salonie z fortepianem.

Oficyny mieszkalne

W parku otaczającym Dwór Modrzewiowy biegnie też alejka z jabłoniami pochodzącymi z różnych części Polski i Europy. Dalej znajdują tzw. Czworaki, czyli małe budynki będące niegdyś częścią zabudowy folwarcznej. Mieszkała tam wówczas służba pracująca w pałacu w Radziejowicach.

Desde 1945 hasta los años 90. del siglo XX fueron viviendas comunales del municipio. Después, el ayuntamiento las cedió a la Casa de Trabajo Creativo. Tras la renovación de estas casas, se habilitaron como habitaciones de hotel. También desde los "Czworaki" se pueden escuchar sonidos de música durante un paseo. Cerca de la Corte de Madera de Alerce también se puede ver el antiguo edificio de la fragua.

Música en Radziejowice

En la Casa de Trabajo Creativo se organizan diversos espectáculos, conciertos y festivales de música, entre ellos las Noches de Jazz de Radziejowice.

Natomiast od 1945 roku do lat 90. XX w. były to gminne obiekty komunalne. Po czym gmina przekazała je Domowi Pracy Twórczej. Po renowacji domków utworzono tam pokoje hotelowe. Również z Czworaków podczas spaceru można usłyszeć dźwięki muzyki. Nieopodal Dworu Modrzewiowego można też zobaczyć dawny budynek kuźni.

Muzyka w Radziejowicach

W Domu Pracy Twórczej organizowane są różne spektakle, koncerty i festiwale muzyczne, w tym Radziejowickie Wieczory Jazzowe.

En los próximos meses están previstos, entre otros: el 12.º Curso Internacional de Perfeccionamiento para Jóvenes Pianistas (17–24 de agosto), organizado por el Instituto Nacional Fryderyk Chopin; el Curso Magistral de Piano de Elżbieta Karaś-Krasztel (9–15 de septiembre); el concierto de presentación del disco *Endless Mystery*, con la participación de Przemysław Strączek Trio & Andy Sheppard (2 de octubre).

Eventos internacionales

En fechas recientes también han tenido lugar, entre otros: los Cursos Internacionales de Perfeccionamiento de Varsovia dedicados a Maciej Paderewski (3–11 de agosto de 2025), el International Summer Course for Composers – SYNTHETIS 2025 (14–26 de julio de 2025), el XVI Festival de Verano dedicado a Jerzy Waldorff (29 de junio – 6 de julio de 2025), y el Concierto del Sábado Santo (19 de abril de 2025) con las Sonatas del Rosario, también llamadas de los Misterios: la Parte Dolorosa y la Passacaglia.

En la segunda quincena de julio tuvo lugar una nueva edición del curso internacional de verano para compositores: International Summer Course for Composers – SYNTHETIS 2025. Su organizadora es la Fundación Jardines Musicales (Fundacja Ogrody Muzyczne), y la dirección artística está a cargo del compositor Zygmunt Krauze. Las clases se imparten en inglés.

Na najbliższe miesiące zaplanowano m.in.: 12. Międzynarodowy Kurs Mistrzowski dla Młodych Pianistów (17-24 sierpnia), organizowany przez Narodowy Instytut Fryderyka Chopina, Mistrzowski Kurs Pianistyczny Elżbiety Karaś-Krasztel (9-15 września), koncert promujący płytę „Endless Mystery”, na którym wystąpi Przemysław Strączek Trio & Andy Sheppard (2 października).

Wydarzenia międzynarodowe

W ostatnim czasie odbyły się też m.in.: Warszawskie Międzynarodowe Kursy Mistrzowskie im. Macieja Paderewskiego (3–11 sierpnia 2025), International Summer Course for Composers – SYNTHETIS 2025 (14–26 lipca 2025 roku), XVI Letni Festiwal im. Jerzego Waldorffa (29 czerwca – 6 lipca 2025 r.), Koncert Wielkosobotni (19 kwietnia 2025) z Sonatami Różańcowymi zwanymi Misteryjnymi: Część Bolesna i Passacaglia.

W drugiej połowie lipca odbyła się już kolejna edycja międzynarodowego kursu letniego dla kompozytorów: International Summer Course for Composers – SYNTHETIS 2025. Jego organizatorem jest Fundacja Ogrody Muzyczne, a kierownictwo artystyczne spoczywa w rękach kompozytora Zygmunta Krauze. Zajęcia prowadzone są w języku angielskim.

El programa incluye talleres, conferencias, clases individuales, presentaciones, así como conciertos y encuentros con artistas. Durante las clases individuales, los participantes consultan sus nuevas composiciones, y algunas de ellas o fragmentos se presentan en el concierto final. Este año, entre los ponentes y profesores se encontraban compositores de talla mundial: Oscar Bianchi (Italia/Suiza), Paweł Hendrich (Polonia), Dai Fujikura (Japón/Reino Unido), Stefan Prins (Bélgica).

En los eventos organizados en Radziejowice participan tanto artistas polacos como, en ocasiones, extranjeros de diversas partes del mundo. Sin embargo, no es un espacio exclusivo para músicos: también acuden turistas y paseantes.

Program zawiera warsztaty, wykłady, lekcje indywidualne, prezentacje oraz koncerty i spotkania z artystami. Uczestnicy kursu podczas lekcji indywidualnych konsultują swoje nowe kompozycje, a niektóre z nich bądź ich fragmenty są prezentowane podczas koncertu finałowego. W tym roku wśród prelegentów i profesorów znaleźli się światowej klasy kompozytorzy: Oscar Bianchi (Włochy/Szwajcaria), Paweł Hendrich (Polska), Dai Fujikura (Japonia/Wielka Brytania), Stefan Prins (Belgia).

W wydarzeniach organizowanych w Radziejowicach występują zarówno polscy artyści, jak i nieraz zagraniczni z różnych zakątków świata. Jednak to nie tylko przestrzeń dla muzyków. Przyjeżdżają tam również turyści i spacerowicze.

Escrito por: **BEATA SYLWESTRZAK**

VISTULARTE

Siguenos en nuestras redes sociales.
Obserwuj nas w mediach społecznościowych.

www.vistularte.pl

vistularte@gmail.com

